

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4029/2022
31.08.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Спасоје Пушица, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Мирослав Мартиновић, адвокат из ..., ради чинидбе и повраћаја државине, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3030/21 од 24.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 31.08.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3030/21 од 24.12.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пријеполу, Судска јединица у Новој Вароши П 525/19 од 08.09.2021. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се тужени обавезе да јој преда у својину заузети део кат.парцеле број .. на коме је поставио део свог привременог дрвеног монтажног угоститељског објекта, у мерама и границама ближе означеним у поменутом ставу изреке и да овај део веже за остатак кат.парцеле број .. која је по култури земљиште под зградом и другим објектом у површини од 0.06,02 ха, земљиште под зградом и другим објектом у површини од 0.00,37 ха и земљиште уз зграду и други објекат у површини од 0.04,46 ха, уписана у листу непокретности број .. КО Нова Варош, на име тужиље као власника, тако што ће уклонити део свог привременог дрвеног – монтажног објекта са заузетог дела кат.парцеле број .., као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се тужени обавезе да јој на име накнаде штете због неоснованог обogaћења коришћењем заузете непокретности описане у ставу првом изреке, без сагласности тужиље, као корисника непокретности, за период од 24.01.2006. па до 31.12.2015. године исплати износ од 31.808,51 динар са законском затезном каматом почев од дана вештачења 08.01.2016. године па до исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 417.949,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3030/21 од 24.12.2021. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Пријеполу, Судска јединица у Новој Вароши П 525/19 од 08.09.2021. године. Ставом другим изреке, усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиљи преда у државину заузети део кп. бр. ..., уписане у лн. бр. .. КО Нова Варош, на коме је поставио део свог привременог дрвеног – монтажног угоститељског објекта, у мерама и границама ближе означеним у поменутом ставу, земљиште под зградом и другим објектом у површини од 0.00,37 ха, земљиште уз зграду и други објекат у површини од 0.04,46 ха, уписано у лн. бр. .. КО Нова Варош, на име тужиље као власника, тако што ће уклонити део свог привременог дрвеног – монтажног угоститељског објекта са заузетог дела кп. бр. ... . Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је обавезан тужени да на име коришћења заузете непокретности (неоснованог обогаћења) описане у ставу другом изреке, без сагласности тужиље, за период од 14.02.2011. године до 31.12.2015. године исплати износ од 15.603,12 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења 08.09.2021. године, а одбијен део тужбеног захтева за период од 24.01.2006. године до 24.02.2011. године за износ од 16.205,39 динара, са каматом од 18.01.2016. године до исплате, као и за исплату затезне камате на досуђени износ (15.603,12 динара) за период од 08.01.2016. године до 08.09.2021. године, као неоснован. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова поступка исплати износ од 469.953,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде са затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је оценио да је ревизија туженог дозвољена по одредби члана 403. став 2. тачка 3. ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11 ... 10/23), испитао је побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, према правноснажној пресуди Основног суда у Новој Вароши П 389/08 од 26.01.2009. године, по основу решења Министарства финансија – Пореска управа – Филијала Нова Варош број 433-1-005333/2005 од 29.12.2005. године и решења истог министарства под истим бројем од 24.01.2006. године, тужиља је на лицитацији купила непокретност пореског обвезника ГП „Радник“ Нова Варош у виду објекта у изградњи – диспечерски центар – Фаза 2 у улици ... и стекла право трајног коришћења катастарских парцела број ..., ..., .. и ..., све уписане у поседовни лист број .. КО Нова Варош. Решењем Општинске управе број 463-7/2010-06 од 01.09.2010. године кп. бр. ..., .. и .. уписане су за редовну употребу тужиље. До промене у катастру 2011. године, дошло је на основу извода из пројекта парцелације и спајања свих парцела које је тужиља стекла у једну кп. бр. .. уписану у лист непокретности број .. КО Нова Варош. Решењем СКН Нова Варош од 18.11.2016. године извршена је промена података у катастру, тако што је у корист тужиље уписано право својине на кп. бр. .. и .., уместо дотадашњег права коришћења. Утврђено је да је Општина Нова Варош уговором о давању градског грађевинског земљишта на привремено коришћење од 07.12.1998. године, дала туженом на привремено коришћење градско грађевинско земљиште у државној својини, означено као део кп. бр. ..., ..., .. КО Нова Варош, у површини од 60 м2 ради постављања дрвеног монтажног

објекта намењеног за обављање угоститељске делатност на 5 година. Закуп јавног грађевинског земљишта продужен је уговором од 28.06.2004. године, означеног као део кп. бр. ..., .. КО Нова Варош, за период до јуна 2009. године. Вештачењем од стране вештака геодетске струке утврђено је које су мере и границе објекта туженог који се налази на кп. бр. .. . На основу налаза вештака економске струке утврђена је цена закупа предметне непокретности.

Наведено чињенично стање другостепени суд је утврдио након што је отворио расправу на основу члана 383. став 4. ЗПП и извео предложене доказе које је ценио у смислу члана 8. ЗПП. Другостепени суд је утврдио да је тужила носилац права својине у уделу 1/1 на кп. бр. .. на коме се, како је вештачењем утврђено, налази монтажни објекат туженог, у површини од 6 м² и да не постоји сагласност тужиле за коришћење њеног дела непокретности, због чега је преиначио првостепену пресуду, којом је одбијен тужбени захтев, и обавезао туженог да преда тужили у државину део парцеле коју држи. Такође је обавезао туженог да тужили исплати накнаду стеченог без основа употребом тужилине ствари.

По становишту Врховног суда, другостепени суд је, супротно наводима ревизије, правилном оценом доказа изведених на расправи у смислу члана 8. ЗПП утврдио чињенично стање и правилном применом материјалног права из чланова 37. Закона о основама својинско правних односа и члана 219. Закона о облигационим односима одлучио о тужбеном захтеву.

Одредбом члана 37. Закона о основама својинско правних односа, прописано је да власник може тужбом захтевати од држаоца повраћај индивидуално одређене ствари, а у ставу 2. је прописано да власник мора доказати да на ствар чији повраћај тражи има право својине, као и да се ствар налази у фактичкој власти туженог.

Одредбом члана 219. Закона о облигационим односима прописано је да кад је неко туђу ствар употребио у своју корист, ималац може захтевати, независно од права на накнаду штете, или у одсуству ове, да му овај накнади корист коју је имао од употребе.

Неосновано је ревизијом туженог указано да је становиште другостепеног суда засновано на погрешној примени материјалног права. Наиме, одредба члана 37. Закона о основама својинско правних односа, даје за право тужили, као власнику предметне непокретности да може тужбом захтевати од туженог, као држаоца, повраћај исте непокретности.

Наводи ревизије туженог да је право својине на предметној непокретности на име тужиле уписано на незаконит начин, због недостатка сагласности Републичке дирекције за имовину, неосновани су код чињенице да према Закону о планирању и изградњи из 2014. године, поменута обавеза прибављања сагласности Републичке дирекције за имовину, није постојала.

Другостепени суд је оценио све изведене доказе и своју оцену тих доказа образложио, па је на основу резултата целокупног поступка, правилно утврдио да тужила јесте власник предметне непокретности, купљене на лицитацији, те да је на законит начин извршен упис њеног права својине на њено име.

Врховни суд је на основу изложеног оценио да ревизија туженог није основана, па је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

Како тужени са ревизијом није успео, није било места ни удовољењу његовог захтева за накнаду трошкова састава ревизије сагласно одредби члана 165. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић